

Ozvěna (20.11.2014)

Přiznám se bez mučení, že se mi letos k výročí 17. listopadu ani moc psát nechtělo. Ne snad proto, že by ten den pro mě osobně neměl hluboký význam a že bych si ho sama pro sebe nepřipomínala, ale měla jsem pocit, že bych se jen stále opakovala. A taky jsem si říkala, že když je to tak významné výročí, celé čtvrtstoletí od počátku novodobé demokracie, tak se o něm i beze mě bude mluvit a psát víc než dost.

Ale ono ne, alespoň mně připadá, že bylo docela ticho po pěšině; proč asi? Že by naše současná vláda ani prezident neměli zájem připomínat lidem jejich dávné ideály? Pravda, někdy naše tehdejší očekávání byla naivní, o mnoha aspektech svobody neměli mnozí ani ponětí, ne vždycky se všechno podařilo tak, jak bychom si přáli. Nicméně z nabyté svobody těžíme všichni, dokonce i ti, kteří si to nepřipouštějí nebo to nechtějí vidět. A proto je rozhodně proč zapálit svíčku a tiše zavzpomínat, určitě je co slavit.

Ale je také proč nesouhlasit, i to – a především to - je odkaz 17. listopadu. Jestliže lidé vyšli do ulice s červenou kartou pro prezidenta republiky, tak by se nad tím měl hradní pán zamyslet. I nad tím, proč na něj, a bohužel i na jeho prezidentské hosty, lidé v takové míře házeli vejce a rajčata.

Osobně bych takový způsob nesouhlasu nevolila, ale dovedu ho pochopit. Už naši předkové říkali, že na hrubý pytel patří hrubá záplata. A že jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

Teď si náš prezident o své vůli pozval na lednovou návštěvu Putina. Doufám, že hlava ruského státu zaznamenala průběh oslav 17. listopadu na Albertově a pochopila, že místo po Zemanově boku nemusí být vždy výhodné a příjemné, byť se Zeman svými sympatiemi k Rusku a jeho prezidentovi nikterak netají, naopak je jejich velkým zastáncem.

Možná se ale mýlím, ruský prezident Zemanovo pozvání radostně přijme a objeví se u nás po jeho boku. Pak mi nezbude než si zakoupit pořádně ostrou píšťalku a opatřit si červenou kartu.

Vlastně budou nutné červené karty dvě.

{fshare}